

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

HVAR 8 DAG

4:de årg.

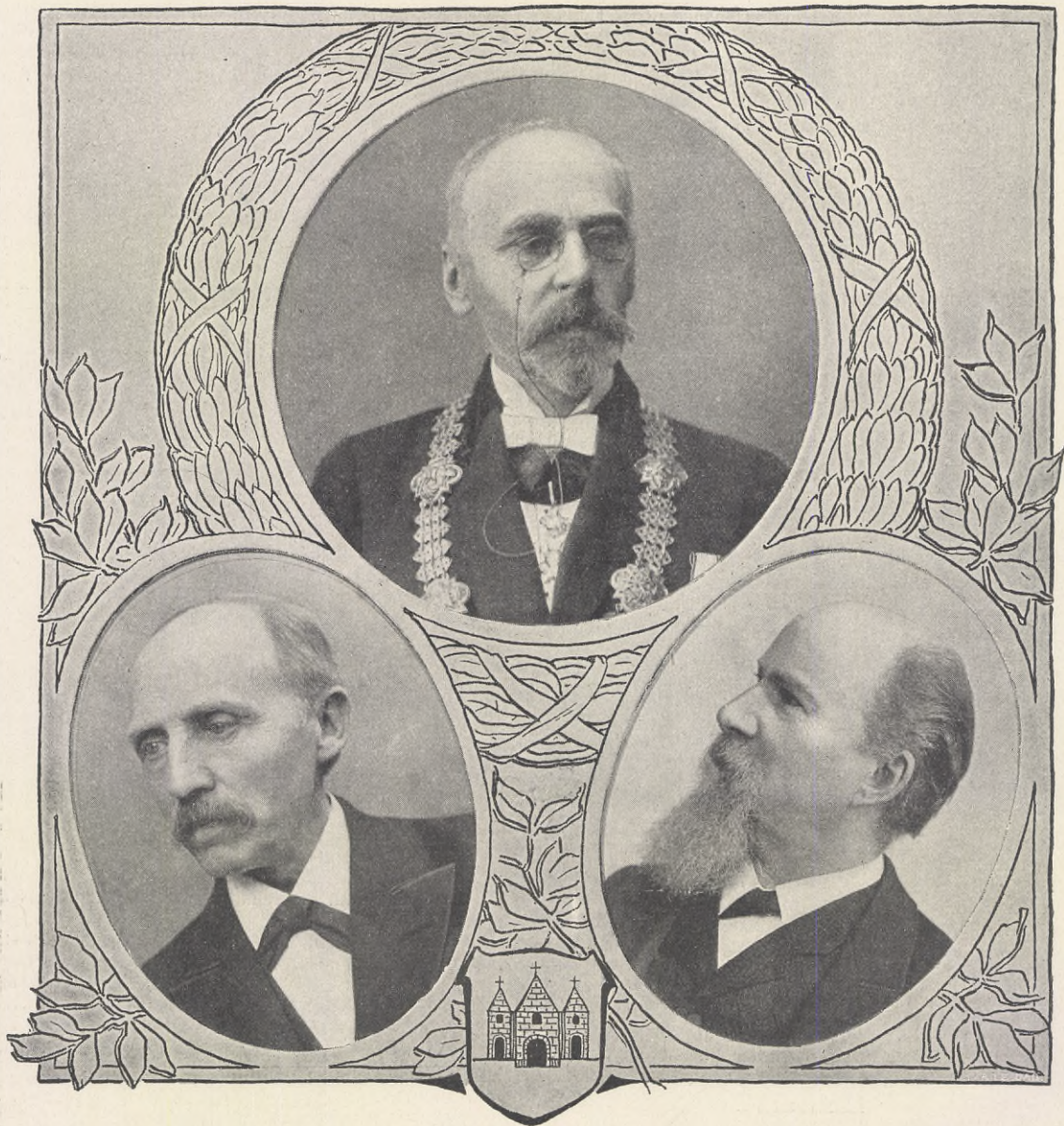
Den 1 Mars 1903.

N:o 22

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Professorerna A. V. Quennerstedt, P. J. H. Leander, H. O. Lindgren (med 3 porträtt). Professorerna Edvard Lidfors, F. G. A. Dahl (med 2 porträtt). Vismar (med 10 illustrationer). "Madame Rose", originalberättelse för HVAR 8 DAG af Allan Wide. Richard Berghs nya tafta (med 1 illustration). P. S. Peterson † (med 1 porträtt). Leo XIII:s jubileum (med 1 illustration). De återstående franska krigsveteranerna (med 1 illustration). Svensk vattenbyggnadskonst (med 1 porträtt). Verner Åkerman † (med 2 illustrationer). En sex-årig pianist (med 1 illustration). Den Sachsiska äktens tapstragedien (med 1 porträtt). Konst åt barnen (med 1 illustration). Finsk sång (med 1 porträtt). Veckans porträttgalleri (med 26 porträtt). Hotellbrand (med 1 illustration). Bilder från teatervärlden (med 2 illustrationer).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG, GÖTEBORG. 1903

A. V. QUENNERSTEDT.

P. J. H. LEANDER.

H. O. LINDGREN.

Professorerna vid Lunds universitet i anatomi med. d:r Hj. O. Lindgren, i praktisk filosofi fil. d:r P. J. H. Leander, och i zoologi fil. d:r A. W. Quennerstedt ha på begäran entledigats från sina professorsbefattningar.

Född i Växiö den 17 maj 1837, blef Hjalmar Ossian Lindgren 1855 student vid Lunds universitet, 1862 med. kand. och 1866 med lic. samt två år senare med. d:r (primus). 1867 docent i anatomi, förestod hon e. o. professuren i anatomi och histologi från 1878 till 1882, då han utnämndes till professor i anatomi. L. har äfven varit mycket verksam som praktiserande läkare; han har sålunda i längre eller kortare tider tjänstgjort som läkare vid länslasaretet i Lund, vid Ramlösa hälsobrunn, som t. f. stads-läkare i Västervik, som stadsläkare i Lund, på Stenungsön, o. s. v. Som stadsfullmäktig i Lund, ledamot af domkyrkorådet därstädes och af Malmöhus läns landsting har L. tagit liflig del i olika ärenden. Från och med 1897 års riksdag är han för Malmöhus län ledamot af Första kammaren.

Pehr Johan Herman Leander föddes den 31 maj 1831 i Hjelmseryd i Jönköpings län. Student vid Lunds universitet 1851, blef han 1860 fil. kand. och 1862 fil. d:r. Han kallades s. å. till docent i teoretisk filosofi och utnämndes 1863 till adjunkt i teoretisk och praktisk filosofi vid Lunds universitet

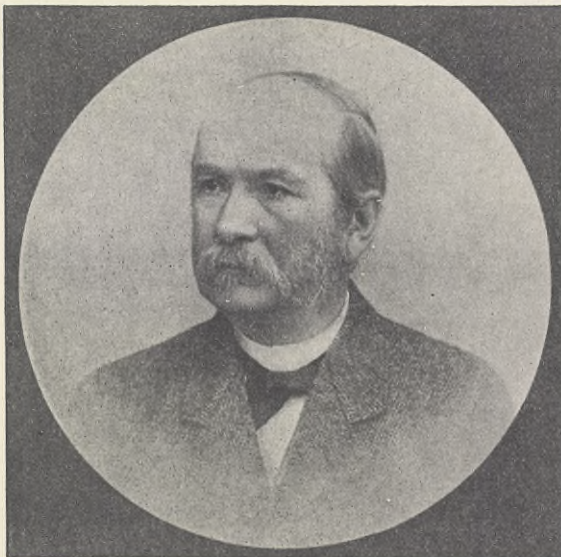
samt förestod i många läsår professuren i praktisk filosofi. Slutligen blef han efter kallelse af humanistiska sektionen professor i detta ämne 1886. L. är anhängare af Boströmska filosofien och har bl. a. utgifvit framstående skrifter rörande substansbegreppets historiska utveckling, såsom »Om substansbegreppet hos Cartesius, Spinoza och Leibnitz», 1862, »Om substansbegreppet hos Kant och de tänkare, som från honom utgått», 1863, m. m.

August Vilhelm Quennerstedt är född i Rydaholm, Jönköpings län, 1837. Student vid Lunds universitet 1856, blef han 1862 fil. kand. och s. å. fil. d:r. Docent i zoologi 1865 och adjunkt i ämnet 1873, förestod Q. professuren häri från 1877 till 1880, då han tillträdde den samma. 1891—95 var han universitetets prorektor och valdes 1895 och 1897 till dess rektor. Sedan 1895 är Q. ledamot af styrelsen för Alnarps landbruksinstitut. I den första Svenska polarexpeditionen, under Torell och Norden-skiöld, till Spetsbergen 1858, deltog Q., hvilken 1863 företog en ny ishafsfärd omkring Jan Mayen. Professor Q. har utöfvat en rätt omfattande verksamhet som skriftställare, i det att han utgifvit arbeten om Spetsbergens däggdjur och fåglar, om djurlifvet i Ishafvet mellan Spetsbergen och Grönland, om Darwinismen, o. s. v.

EDVARD LIDFORS.

TILLHÖRA VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

F. G. A. DAHL

Kliché: Bengt Silfversparre.

70 år fyllde den 11 d:s förre professorn vid Lunds universitet Edvard Lidfors, numera bosatt i hufvudstaden, såsom ledamot af Nobelinstitutet.

L., som 1863 aflade fil.-kandidatexamen, blef 1866 adjunkt i ny-europeisk lingvistik vid Lunds universitet och s. å. fil. dr. Sedan han för det mesta upprätthållit professuren i ny-europeisk lingvistik och modern litteratur vid nämnda högskola blef han 1878 dess ord. innehafvare och efter den 1885 viktiga delningen af professuren professor i germanska språk. Han har bl. a. lämnat en utmärkt öfversättning med noter af »Don Quijote».

Kliché: Bengt Silfversparre.

Förste intendenten prof. F. G. A. Dahl har till k. mt ingifvit ansökan om afsked från sin befattning såsom förste intendent för tekniska ärenden inom öfverintendentsäm-betet.

D., som föddes d. 13 febr. 1835 i Stockholm och stude-rade vid akademien för de fria konsterna, hvaraf han 1875 blef led., blef s. å. Vetenskapsakademiens arkitekt och 1877 lärare i ornamentik vid Tekniska högskolan. 1883 blef han v. professor vid Konstakademiens läroverk och 1886 intendent i öfverintendentsäm-betet. D. har bl. a. lämnat ritningar till K. biblioteket i Stockholm.

VISMAR

SVERIGES SISTA BESITTNING HINSIDAN ÖSTERSJÖN.

VISMAR: Modernare gata.

Källa: Kem. A.-B. *Bengt Sjöförsparre Stilm—Gig*

Från en station på Lübeck—Stettin-banan vid nordspetsen af den långsträckt, af ståtliga bok-, ek- och furuskogar omgifna Schwerinsjön, vid hvars sydspets Schwerin, den vackra residensstaden i storhärstidomet Mecklenburg—Schwerin, är belägen, går en liten lokalbana norrut till Vismar. Denna utgjorde länge den gamla hansastadens enda järnvägsförbindelse; nu hafva två små bibanor inåt Mecklenburg kommit till. Först går järnvägen genom ett pittoreskt landskap med små sjöar och skogbeväxta höjdssträckningar. Därefter löper den ut på en stor, typiskt Mecklenburgsk slätt, som räcker fram till Östersjön, endast här och där invid hafvet afbruten af låga dynformationer. Bakom sådana sticker Vismar upp för den med järnvägen kommande resanden. Det första han får se, är tornen och de högresta tegeltaken från Vismars fyra väldiga gotiska kyrkor, och denna första vy är tillräcklig för att bedöma Vismars karaktär såsom en medeltidsstad, hvilken under sin senare utveckling icke kommit till en blomstring, som förmått i någon till det yttre märkbar mån förändra den egendomliga prägel, en härskande medeltida handelsstad erhöill. Vid inträdet i staden finner man visserligen, att medeltidsfärgen i det hela taget icke så väl bibehållits, som den yttre vyen ger anledning att tro. Murarne äro jämnade med marken och af de många murtornen finnas endast ett par kvar; de två senaste århundradenas banala byggnadsstil för borgarhus tager stor plats i gatorna. Men det oaktadt finnes så mycket kvar af det forna Vismar, att man vid en vandring i staden gripes af samma andäktiga stämning, som alltid framkommer vid vistelsen på platser, där århundradena för hvarje steg tala sitt mäktiga språk från byggnader och konstföremål. De krokiga gatorna och gränderna, de många gafvelhusen från 15- och 1600-talet — det finnes ännu hela gator, exempelvis Kraemerstrasse, som fullständigt bibehållit sitt medeltidsutseende — kyrkorna, andra of-

fentliga byggnader framkalla denna stämning, framkalla denna föreställning om en förflyttning tillbaka i tiden, som endast en omgivning, i hvilken århundradena öfverallt återspeglas, kan framkalla. Människorna, som gå där i moderna dräkter, synas komma på orätt plats.

Vismar, ursprungligen ett vendiskt namn, grundlades i början på 1200-talet af västtyska handelsmän, som funno platsen inne vid en för hafvet väl skyddad bukt synnerligen gynnsamt. Redan omkring 1230 hade denna koloni erhållit stadsrättigheter och 1256 förlade fursten af Mecklenburg silt residens dit. Staden blomstrade på grund af sitt goda läge snabbt upp, erhöill stora friheter, och trädde tidigt i förbindelse med grannstäderna. Krönikan förtäljer sålunda att rådmännen från Lübeck, Vismar och Rostock 1257 första gången sammanträdde för att rådslå om gemensamma intressen. Kort därefter infördes den lybeckiska rätten äfven i Vismar, liksom den förut införts i Rostock, och snart därefter äfven i Stralsund och Greifswald, hvarigenom en samhörighet uppkom, som blef grundvalen till hansaförbundet.

I hansaförbundets krig tog Vismar kraftigt del, och den skyddade Vismarbukten var ofta samlingsplats för hansaflottan. I senare hälften af fjortonde århundradet, särskildt efter freden i Stralsund 1370, genom hvilken hansans herravälde öfver nordens beseglades, stod Vismar med de öfriga hansastäderna på höjden af sin makt. Från denna höjd sjönk staden efter början af det femtonde århundradet så småningom. Närmast bidrogo inre stridigheter härtill, skräens, d. v. s. de demokratiska elementens kamp mot handelsherrarne och patriicierna, ur vilkas krets stadens styrelse valdes. Den häftigaste af dessa strider uppblossade 1427, då ullväfvaren Claus Jesp, som stod i spetsen för skräna, i samförstånd med danskarne gjorde uppror. Härunder afträttades borgmästaren och den förnämste rådsheren på torget, hvarest en flat sten ännu vittnar om

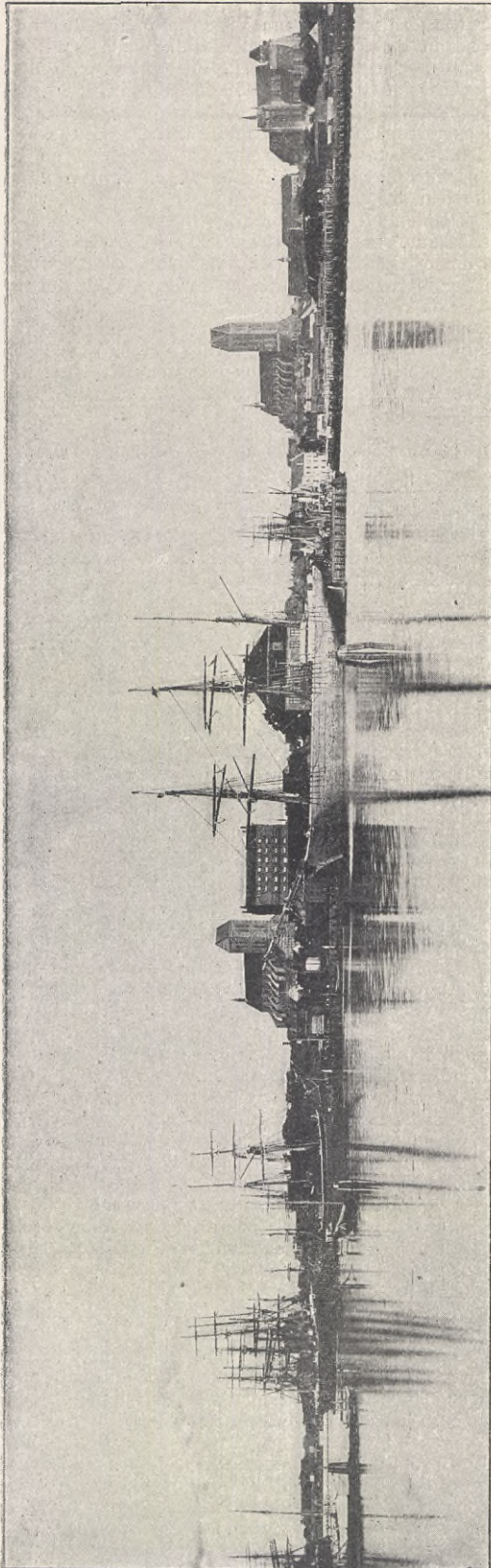

ÖFVERST: Från vänster *Gotiskt hus*, uppf. 1401. »*Alter Schwede*», nu restaurang med en mängd svenska minnen, uppf. 1400. »*Diakonhaus*» uppf. 1445. MELLERST: *Gammalt murtorn*, t. v. synes del af den mur svenskarne uppförde kring svenska packhuset. *Gata i Vismar*. *Gamla vattentornet*, vittande mot hamnen. NEDERST: *Gotiskt byggnadsverk*, uppf. omkr. 1300. »*Fürstenhof*», förut svenska tribunalets bostad.

denna blodsgärning. Men till förfallet bidrog också furstarnes tilltagande makt och de nya vägar, som öppnades för handeln.

Under trettioåriga kriget besattes Vismar 1627 af de kaiserliga. 1631 belägrades staden af sven-

skarne, kapitulerade året därefter och blef till krigets slut i svenskarnes händer. I vestfaliska freden öfverlämnades staden med sitt område samt häradena Poel och Neukloster till svenskarnes. Dessa omskarpade Vismar till en stark fästning, som flere gånger

Kivildt, Kon. I. B. Ernst. Sjöfartygs Hamn—1899

VISMAR FRÅN HAMNEN.

Efter fotograf.

hade långa belägringar att utstå. 1676 öfvergafs staden efter en långvarig sådan åt danskarna, som efter blott ett par år åter måste aflägsna sig. 1711 försökte de under fyra månaders belägring återtaga staden, men misslyckades — krönikorna berättar att under blott en månad inkastades öfver 3,000 bomber och eldkulor i staden. 1715—1716 utstod Vismar sin sista belägring, som pågick i tio månader och slutade med kapitulation, när folket hotades af hungerdöd. Staden återlämnades till Sverige sedan fästningsverken slopats och i fredsvillkoren stipulerats, att den icke finge befästas på nytt. Därmed förlorade Sverige sitt hufvudintresse i Vismar, hvilken alltmera förlorat sin betydelse såsom sjö- och handelsstad. Slutligen lämnade Sverige Vismar jämte Poel och Neukloster genom fördraget i Malmö 1803 såsom pant åt Mecklenburg-Schwerin för ett lån på 1,250,000 Reichsthaler Banko (ungefär 5 millioner kr.), med rättighet för Sverige att efter 100 år återlösa panten mot erläggande af 3 procents ränta på ränta. Fördraget i Malmö underskrefs den 26 juli, hvarför Sverige den 26 juli i år formellt har rätt att göra bruk af sin inlösningsrätt. Den summa, Sverige skulle hafva att betala, utgör omkring 97 millioner kronor. Sker ingen uppgörelse nu, löper öfverenskommelsen ytterligare hundra år med samma räntebereknig.

Då Vismar af Sverige öfverlämnades, var staden långt tillbakagången och räknade blott 6,000 invånare. Wilhelm v. Humboldt, som 1796 på en resa besökte Vismar skriver härom: »Staden har ett vackert läge, omgifven af träd och ängar, men gör själf ett dåligt intryck. Tornen äro alla sönderskjutna. Allting synes ligga i lägervall. Här finnes tribunualet, den högsta domstolen för den svenske kungens alla tyska länder. Denna domstols stränga och modiga rättskärlek berömmes mycket. För öfrigt bo här många mecklenburgska adelsmän, som lära infört mycken lyx i mat och dryck. Staden är illa byggd, gatubeläggningen fruktansvärd, orenligheten på gatorna stor och människorna lätta att räkna, kort och godt allt gör intryck af armod och folktomhet. Det måtte vara mycket sorgligt att bo här.»

Mycket har förändrat sig sedan den tiden. Tack vare den närmare föreningen med det omkringliggande landet och samfärdsellederna inåt landet, har Vismar änyo skaffat sig ett litet handelsområde och genom detta förbättrat sin ställning. Staden har nu nära 19,000 invånare och en rätt liflig handel med kol, trävaror, spannmål. En icke obetydlig del af Sveriges trähandel på Tyskland går öfver Vismar, hvars hamn uppvisar stora träupplag och ett par ångsågar. I hamnen räknade jag åtta svenska ångare och segelfartyg i vinterläge.

Talrika minnen från den svenska tiden finnas i staden, däribland åtskilliga byggnadsminnen. Såsom sådant må det nuvarande inkvarteringshuset nämnas, en stor byggnad, uppförd 1690 af svenskarne och af dem använd såsom packhus.

På det väldiga torgets ena sida finnes högvakten: ett gammalt hus och framför denna under några lindar stå två stora svenska fästningskanoner. Midt emot på andra sidan torget finnes ett vackert gammalt hus, med en med glacerade tegel rikt smyckad gatvel. Detta hus skall på sin tid hafva ägts af revoltanförelaren ylleväfvaren Claus Jesp; nu är en gammaltysk restaurant inredd där, bärande namnet »Alter Schwede» (den gamle svensken) och försedd med åtskilliga svenska minnen. I de härliga gotiska kyrkorna, som alla uppförts under 1300-talet, finnas rika skatter medeltida konstföremål förvarade; äfven här finnas många erinringar om Sverige. I

S:t Marienkyrkan, den vackraste af dem med sitt 80 meter höga torn, hvarifrån man har en storartad utsikt öfver nejden och hafvet, finnas bl. a. den svenske generalmajoren v. Wrangels († 1647) grafkor samt hviloplatsen för den såsom utmärkt jurist bekante vicepresidenten vid svenska tribunalen D. Mevius. I grannskapet af denna kyrka finnes en hel samling härliga gamla gotiska byggnader: den s. k. gamla skolan, nu museum, byggd i början på 1300-talet, ärkediakonhuset, byggdt 1450, prestgården, byggd 1495 m. fl. Alla dessa profanbyggnader i sträng, ädel stil äro rikt utsirade med glasurtegel, och stå så oberörda af tidens inverkan, att man skulle kunna tro dem vara från i går. I ena hörnet af torget står ett egendomligt byggnadsverk från svenska tiden, den s. k. vattenkonsten, en paviljong-artad byggnad, uppförd på 1600-talet, hvarest staden under tre århundraden erhållit vatten genom rörled-

ningar från källor söder om Vismar. Nu är den ur bruk sedan en ordentlig vattenledning anlagts. En intressant byggnad är det s. k. Fürstenhof. Då de mecklenburgske härtigarne 1358 förlade sitt residens från Vismar till Schwerin, fick Vismar denna byggnad, att tjänstgöra såsom bostad under härtigarne besök i staden. Sedan dess har byggnaden visserligen i olika partier flere gånger härjats af elden, men den ursprungliga byggnaden står dock i sina grunddrag kvar. Fürstenhof är en praktbyggnad i italiensk tidig renässans, senast restaurerad 1877—79. Här härskade länge tribunalen, högsta domstolen för de svenska östersjöprovinserna, och af hvilket verksamhet man i arkiven finner omfångsrika minnen. Här lära också, någonstädes förborgade, finnas flere gamla svenska kungaporträtt. För öfrigt träffar man öfverallt i de gamla byggnaderna någon erinring om att svenskarne under många år varit herrar öfver staden.

»MADAME ROSE.»

Originalberättelse för HVAR 8 DAG af Allan Wide.

Den stora cirkusbyggnaden var alldeles fullsatt. Publiken satt i andlös väntan, ty nu snart skulle det stora numret börja — aftonens glanspunkt — »madame Rose's» ridt. Isynnerhet märktes ett spändt intresse bland den aristokratiska publiken på parkett — där funnos många, som aldrig försakade en representation så fort »madame Rose» uppträdde — sådana som med loj och förnäm likgiltighet betraktade alla de öfriga cirkusartisternas prestationer, men som plötsligt lefde upp så fort den vackra ryttarinnan visade sig.

I en af de större parkettlogerna hade en samling herrar tagit plats — medlemmar af Paris högsta societé — en lysande samling officerare och diplomater. Af samtalet framgick tydligt orsaken till deras intresse för cirkus — diskussionen rörde sig uteslutande om »madame Rose» eller »belle Rose», som de kallade henne. De voro trogna stamgäster på cirkus dessa herrar, kväll efter kväll sutto de här, slösande dyrbara buketter på den vackra ryttarinnan, och otaliga voro de biljetter, som gått samma väg — än med en vördsam anhängan från grefve den eller markis den, att få se madame på supé, än med en ödmjuk bön att åtminstone få afläggja ett kort besök i hennes klädloge — biljetter, hvilka allesamt delade samma öde — de blefvo obesvarade. Många af »madame Rose's» beundrare hade börjat tröttna — en parisisk vivör har i allmänhet ej lust att kasta ut hundratals franc för blommor utan att få annan valuta än en kall och likgiltig böjning på hufvudet till tack — ja, »madame Rose» brydde sig ej ens om att läsa namnen på de kronprydda visitkort, som sutto instuckna i buketterna, och aldrig visade hennes min, att hon visste hvarifrån buketterna kommo — hennes bugning gällde hela publiken och ingen särskild individ. Dock funnos många, på hvilka hennes underbara, nordiska fägring gjort ett sådant intryck, att ej ens hennes iskalla köld förmådde afkyla deras känslor — man glunkade om, att hon utdelat korgar både till grefvar och markiser, hvilka gjort henne formliga giftermålsanbud, men ingen kunde dock skryta med att ha lyckats göra hennes personliga bekantskap.

Plötsligt inträdde fullkomlig dödystnad i cirkusen — »madame Rose» kom in. Stolt och rak satt den välbildade flickgestalten liksom gjuten på hästryggen — den ystra, mjölkhvita hästen, som var fullkomligt osadlad, och hvilken hon styrde endast med sina små händer utan tillhjälp af något ridspö ens. I nästa sekund bröts tystnaden, och en åska af applåder hälsade hennes entré. »Madame

Rose» var iklädd en elegant dräkt af ljusblått siden, rikt broderad med hvita vaxpärlor; hennes guldblonda, vågiga hår svallade upplöst långt nedanför midjan och sammanhölls endast af tre smala pärlband öfver hjässan.

»Kan man väl se något vackrare än denna gullockiga, graciösa kvinna», hvisslade den unge markis de Chavenay förtjust till sin närmaste granne i logen, »skada blott att hon är så omöjligt kall och stel — som ett isblock. Tänk hur hänförande detta ansikte skulle ta sig ut med ett glädtigt och skälmskt uttryck.» »Jag vet ej, om jag skulle önska någon som helst förändring däri», svarade den tilltalade, herr de Choisy, »just detta sorgmodiga uttryck passar hennes bleka fina ansikte bättre än något annat — betrakta endast dessa drömmande, mörkblåa ögon — åtminstone jag skulle ej vilja se dem vanställas af cirkusdivors vanliga fräcka, utstuderade glädthet.»

»Men om hon vore annorlunda, så kunde man åtminstone ha hopp om, att någonsin få göra hennes personliga bekantskap, som det nu är, är jag rädd, att vi aldrig kunna få några närmare upplysningar om henne, än de vi lyckats få af cirkusdirektören — att hon är tyska, att hon bor för sig själf tillsammans med en äldre dam och en liten gosse — förmodligen hennes mor och broder — samt att hon aldrig mottager några besök, vare sig af cirkuspersonalen eller andra — hvilket sista vi väl äfven kunna intyga.» »Titta på den där», utropade plötsligt en annan af herrarne i samma loge och pekade mot en loge på motsatta sidan, där en herre satt ensam, »han måtte sannerligen också vara förhäxad af »belle-Rose.» Allas ögon vändes mot den förmodade rivalen — en lång, mörk herre, som satt framåtlutad och betraktade »madame Rose» med ett egendomligt, spändt uttryck i sitt likbleka ansikte. Hans ena hand omfattade krampaktigt stolskarmen, och han stirrade på henne med ett förskräckt uttryck, mera som om han betraktat en fasansfull tafla än den vackra ryttarinnan. I detta ögonblick öppnades dörren till cirkusstallet, och fem andra hästar, äfven de utan sadel och betsel, kommo inrusande på arenan i galopp. »Madame Rose's» glansnummer skulle börja — detta nummer, som hon utförde kväll efter kväll, och hvilket försatte åskådarna i den största spänning blandad med beundran och förtjusning. Musiken spelade med sprittande galopp och på ett tecken af »madame Rose» ordnade de sex hästarne sig bredvid hvarandra och galopperade i jämbredd arenan rundt

med ungefär en meters afstånd från hvarandra. »Madame Rose» hade rest sig och stod nu upprätt på sin hvita häst, och så började hon sin halsbrytande färd — att under det hästarne rusade framåt i vild fart hoppa från den ena hästen till den andra.

Plötsligt — i det hon beredde sig till ett nytt hopp — just som hon befann sig framför den loge där den ensamme främlingen satt, sågo åskådarna hur hon ryckte till — hon gaf till ett halfkvädfd rop — hoppade — men tog för kort sats — och föll ned midt emellan de framrusande hästarne. I nästa ögonblick rädde en hemsk förvirring. Åskådarna sprungo upp från sina platser, en del herar rusade in på arenan, och cirkusbetjäningen skyndade att fasttaga de galopperande hästarne. Men ingen hann så fort som den ensamme främlingen i logen. Med ett hopp svingade han sig öfver estraden — knäböjde bredvid den afsvimmade, stödde ömt hennes blödande hufvud mot sin arm, under det han öfverhopade henne med smekningar och ömma ord, utan att bry sig om de kringståendes nyfikna förvåning. »Madame Rose» låg blek och liflös i hans armar, och blodet sipprade ur ett sår nära tinningen, där en af hästarnes hofvar träffat henne. »Elsie, älskade, vakna», hvskade han förtviflad, »du kan ej, du får ej vara död. Finnes här då ingen läkare», ropade han vänd till publiken, »kan ingen skaffa hit en läkare?» En ung medicinare trängde sig hastigt fram genom hopen och bar med främlingens tillhjälp in den sårade i hennes klädloge, där de lade henne på en i hast iordningställd bädd. Läkaren företog en hastig undersökning af såret, hvilket han sedan förband, och vände sig därpå till den främmande, som följt alla hans rörelser med pinsam ängslan. »Jag vet ej, om ni känner »madame Rose» eller i hvilket förhållande ni står till henne», sade han frågande. »Jag är hennes make», svarade den tillfrågade enkelt, »så att ingen står väl henne närmare än jag, säg mig, doktor, det är väl ej lifsfarligt?» »Nej, visst inte, det är endast ett lätt skrubbsår, så att om några dagar kan hon åter vara frisk — men jag förstår ej, jag har aldrig hört att »madame Rose» är gift.» »Det tror jag nog», sade främlingen bittert, »mitt namn är Claus von Retzinger och min hustru — »madame Rose», som ni kallar henne, och jag ha varit skildra åt sedan ett par år tillbaka. Jag hade heller ingen aning om, att jag skulle återfinna baronessan von Retzinger som cirkusartist.»

Den sjuka rörde litet på hufvudet, det ryckte i ögonlocken, och hon suckade lätt — medvetandet började återvända. Claus von Retzinger kastade sig på knä vid sängen och avfaktade otåligt det ögonblick, då hon åter skulle öppna sina ögon — dessa blåa ögon, som han så högt älskade. Den unge läkaren smög sig hastigt ut och stängde dörren efter sig, i samma ögonblick, som den sjuka slog upp ögonen — nu var läkarens mission utejttad — och han förstod instinktmässigt, att det ej borde finnas något vittne till makarnes återseende.

Därute i cirkus hade den afbrutna föreställningen återupptagits, sedan man fått veta, att »madame Rose» ej var lifsfarligt sårad, men publiken följde prestationerna med föga intresse. Allas tankar voro hos »madame Rose», och alla afvaktade med spänning upplösningen på det mystiska dramat. Hvem var då denne man, som hade en sådan makt öfver »belle-Rose», att en enda blick hade förvirrat henne så, ty alla erinrade sig nu, att det var vid åsynen af honom, som »belle-Rose» förlorat herraväldet öfver sina nerver. —

Men där inne i klädlogen låg den stolte baron von Retzinger fortfarande på knä framför sin hustrus

bädd. Långsamt, förvirradt fäste hon blicken på honom. — »Claus» — hvskade hon till sist frågande, »är det en dröm, eller har du verkligen kommit till slut? När jag fick se dig nyss därute, trodde jag det var en synvilla, en vålnad, men det är ju du, du själf!»

»Kan du förlåta mig, Elsie, kan du förlåta din man, som i sin förblindade svartsjuka lät förleda sig att misstänka en ängel? Men jag har blifvit straffad, jag har lidit under dessa två långa år, hvarunder jag gjort allt för att få reda på din vistelseort — ända sedan den dag, då jag fick veta, att jag tviflat på min hustrus heder utan anledning. Jag har sökt öfver hela jorden — utan rast eller ro har jag skyndat från trakt till trakt utan att finna ett spår af dig — jag har lidit kval, som ej med ord kunna beskrivas. Men säg mig, Elsie, hvarför öfverbevisade du mig ej om mina anklagelsers falskhet, hvarför hade du ej ett ord till svar på mina orättvisa beskyllningar?»

»Hvarför», upprepade hon drömmande — »därför, att jag ej ville stå inför min make som för en domare — därför, att det var mig nog, att han kunnat tvifla på mig, nog för att jag ej längre skulle kunna stanna och bero af honom som hans hustru, och därför, att jag visste, att min oskuld till sist skulle komma i dagen. Ack, hur nar jag icke under dessa tunga år längtat efter denna stund — den stund, då min makes kärlek åter skulle föra honom till mig! Ty jag visste, att du skulle komma — den tanken har varit mitt stöd och hjälpt mig att uthärdade ett lif, som för öfrigt var mig motbjudande.»

»Ja, Elsie, det förstär jag, att cirkuslivet måste vara för en så finkänslig kvinna som du — säg mig, hur i Guds namn kunde du falla på denna idé, att bli cirkusartist?»

»Helt enkelt därför, att nöden har ingen lag. Som du vet, ägde jag intet, den dag jag reste från ditt hem — att taga emot något underhåll af min make, som tilldelat mig en så svår förolämpning, som att tvifla på min trohet, kunde ju ej komma ifråga — det enda jag hade var de få smycken, jag haft sedan min flicktid, och försäljningen af dessa inbrakte endast så mycket, att jag kunde lifnära mig tills vårt barn föddes, men sedan stod jag där åter — jag måste ju försörja både mig själf och gossen. Ingenting kunde jag heller, hvarmed jag kunde förtjäna vårt uppehälle — jag har ju aldrig fått lära mig att arbeta — allt hvad jag försökte strandade på, att mina kunskaper voro för ytliga. I min förtviflan kom jag att tänka på min skicklighet i ridning — i en sådan nöd tänker man ej så mycket på, hur man förtjänar sina pänningar — hufvudsaken var att få bra betaldt — och det fick jag — så bra — att jag kunde hyra en treflig våning för mig och vårt barn, samt aflöna den gamla, aktning svärda dam, som jag lyckats förvärfva till vårdarinna af Claus.»

Hennes make hade åhört hennes berättelse under djup rörelse. Huru måste han icke förakta sig själf för sitt beteende, och huru han beundrade sin makas hjältemod och själforsakelse — hvad hade hon ej fått lida för att försörja sig och deras barn — och detta alltsammans var hans fel! Men det flög ett skimmer af hopp öfver hans ansikte, då han hörde, att hon uppkallat den lille efter honom själf — alltså måste hon fortfarande älska honom:

»Du vill då glömma och förlåta allt, Elsie, och låta mig försöka försona hvad jag syndat», sade han hönfallande. Han läste sitt svar i de strålände ögon, som blickade djupt in i hans egna — det var ej längre »madame Rose's» kalla, ligkiltiga ögon — de hade nu ett helt annat uttryck — en älskande kvinnas.

RICHARD BERGH'S NYA TAFLA.

Fot. HVAR 8 DAG.

Klisché: Kem. A.-B. Benzt Silfverparre Sklm—Gbg

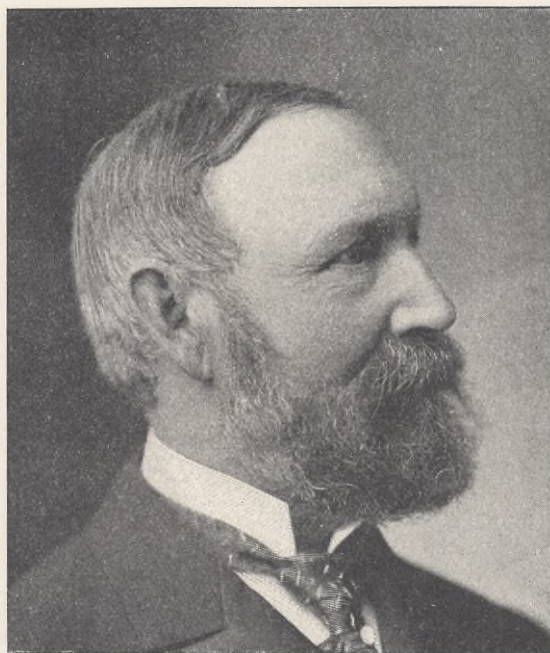
RICHARD BERGH MED SIN NYA TAFLA: »KONSTNÄRSFÖRBUNDETS STYRELSE».

Konstnärslörbundet utställning för året öppnades lördagen d. 21 februari i Uppsala, där expositionen denna gång hålles i stället för som vanligt i Stockholm. Vi meddela här en fotografi af Richard Bergh vid sin stora gruppbild af Konstnärslörbundet styrelse. Taflan, utställningens förnämsta arbete, är af statens inköpsnämnd föreslagen till inköp för kr. 8,000. Den föreställer, som man ser, styrelsens medlemmar, grupperade kring ett bord — förbundets röda bord med dess märke i midten — under pågående diskussion om Krefeld-utställningen, hvars plan ligger på bordet, framför ordföranden, Karl Nordström. Till vänster om denne — från åskådaren räknadt — står Nils Kreuger något i bakgrunden och sitta vid bordet Eugene Janson och Christian Erikson. Till höger sitta Robert Thegerström, vänd mot Nordström, och något i bakgrunden konstnären själf. Richard Bergh har med denna tafla ännu en gång bevisat storheten af sin så skarpt analyserande och likväl poesirika konst.

öfver hela landet. Med godt minne för sitt gamla hemland, har P. vid många tillfällen med gåfvor visat känsla för detta.

P. S. PETERSON. †

Pehr S. Peterson, hvilken nyligen afled i Amerika vid 73 års ålder, var en man, som med yrkesskicklighet och arbetskraft arbetat sig upp från en högst obetydlig ställning till stort anseende och rikedom. Född i Skåne ägnade han sig tidigt åt trädgårdsmästareyrket. Efter studier flerstädes i utlandet kom P. med en dollar i fickan till Amerika, där han, som sagdt, med en seg ihärdighet utvecklade sitt yrkesutöfvande till storartade trädgårdsanläggningar i Chicagos närhet. Hans trädskolor äro kända

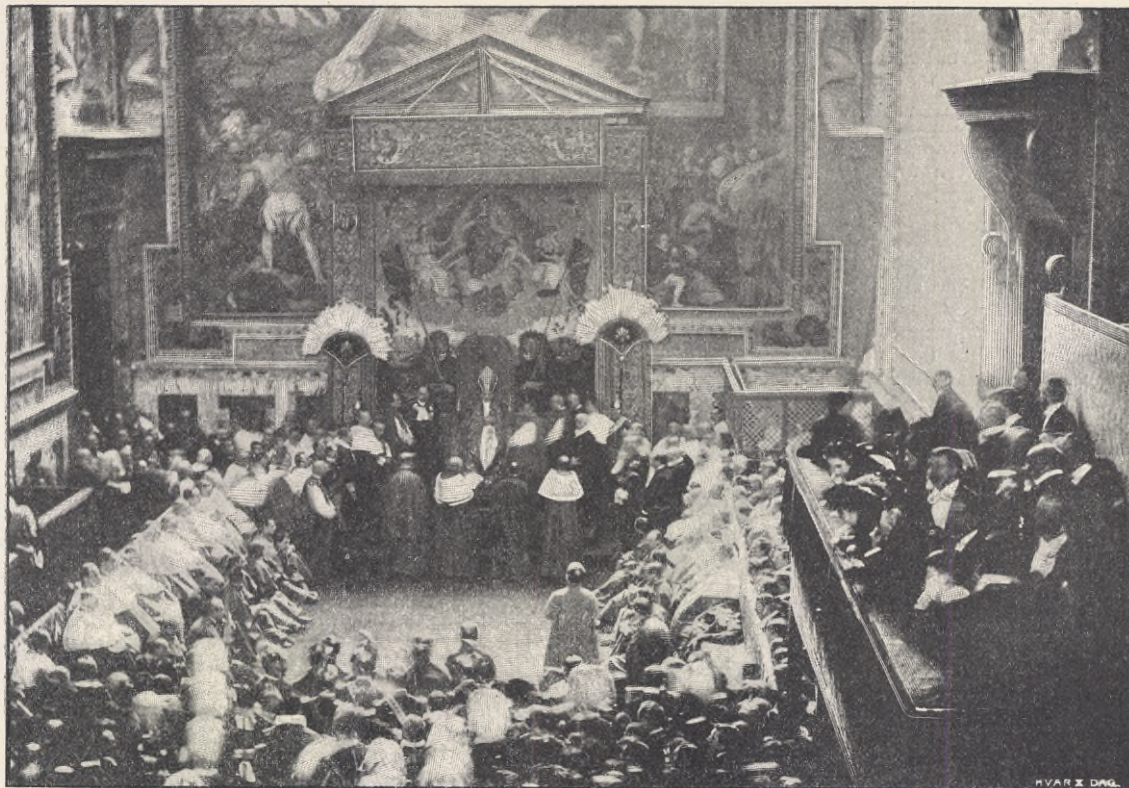

Efter fotografi.

Klisché: Benzt Silfverparre.

P. S. PETERSON. †

LEO XIII:S JUBILEUM.

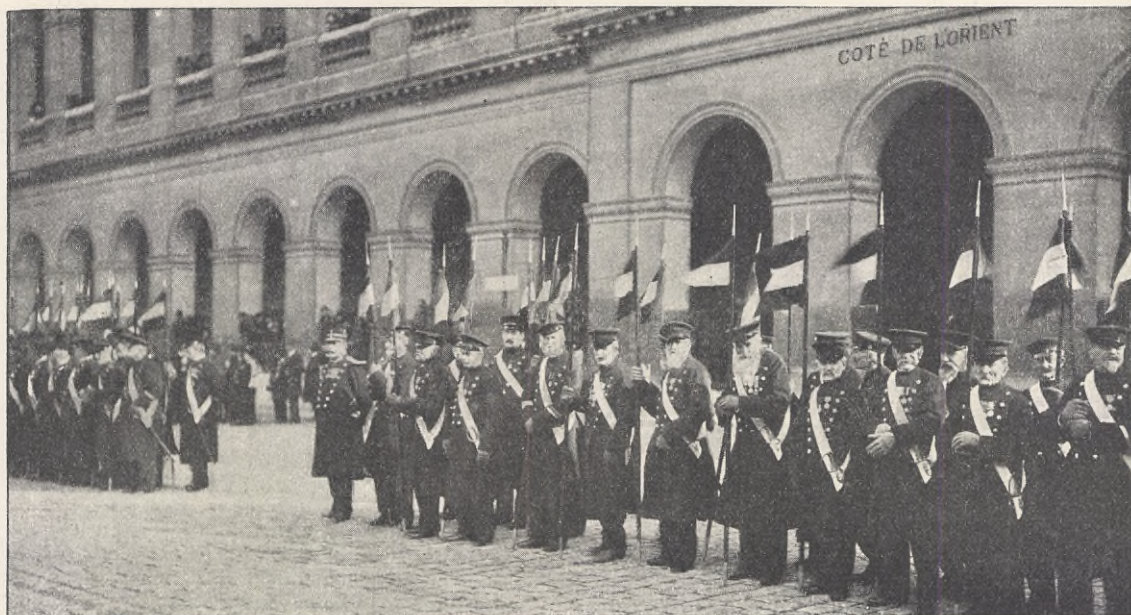
Efter fotografi.

NÄR PÅFVEN GIFVER GALA-AUDIENS:

Kilohé: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Gby

Fredagen den 20 febr. ingick Leo XIII:s 25-årsjubileum, hvilket firades i åtta dagar med stora audienser och kyrkliga ceremonier.

DE ÅTERSTÅENDE FRANSKA KRIGSVETERANERNA.
 APROPOS HOTEL DES INVALIDES' UPPHÖRANDE.

Efter fotografi.

Kilohé: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Gby

Hvar och en som varit i Paris har tvifvelsutan besökt »Invalidhotellet» och den vackra dömen med Napoleons sarkofag. Detta hem för gamla soldater skall nu upphöra; de återstående 70 veteranerna inackorderas hos vänner och anhöriga med ett månatligt underhåll.

Sveriges förnämsta rikedomar, särskildt med tanke på framtiden, bestå ju nu, sedan det tagits hårdt på skogarne, i landets snart sagdt outtömliga kvantiteter järnmalm samt i dess vattenkraft. Att äga billig kraft och ständigt til förfogande, utan att vara beroende af tillfälliga omständigheter, är naturligtvis af allra högsta vikt för ett lands industri och kommunikationsväsen e. Och i elektricitetens århundrade är vattenkraften oändligt värdefull.

HVAR 8 DAG visar i dag bilden af en man, som gjort sig ett berömdt namn inom 'vatten'-facket. Man kan säga, att JOHAN GUSTAF RICHERT i detta afseende brås på sin fader, öfversten och chefen för Väg- och Vattenbyggnadskåren Joseph Gabriel Richert. Den Richertska släkten är för öfrigt en från Frankrike kommen adlig släkt, af hvilken sannolikt några medlemmar utflyttade till Tyskland under Hugenottkrigen, på grund af de följelser som drabbade släkten i egenskap af protestantisk. Svenska grenens äldste kände stamfader, Joachim Richert, inkom före 1647 från Stralsund till Ronneby, där han blef rådman. Hans sons sons son Johan, f. 1716, död 1783, rådman i Karlshamn och tit. borgmästare, är den siste gemensamme stamfadern för de olika grenarne i Sverige, bland hvilkas medlemmar voro de bekanta bröderna Richert, den ene framstående rätt-lärd, den andre språkforskare.

Johan Gustaf Richert är född den 16 maj 1857 i Stockholm i dåvarande löjtnant Richerts äktenskap med Hedvig Magdalena Netzel. Han aflade 1876 studentexamen i Göteborgs Realgymnasium och blef s. å. elev vid Tekniska högskolan, hvarifrån han, efter att ha genomgått fackskolan för väg- och vattenbyggnadskonst, utexaminerades 1880. Somrarna 1874 och 1875 var R. elev vid Bergslagernas järnvägsbyggnader, sommaren 1877 vid stambanan Torps-hammar—Riksgränsen, och april 1880—juni 1881 vid hamnanläggningarne vid Lilla Värtan.

Från och med juli 1881 till december 1896 tjänstgjorde den begäfvade och ovanligt flitige unge mannen som ingenjör och afdelningsschef vid Göteborgs stads byggnadskontor samt har sedan från 1897 varit konsulterande ingenjör i Stockholm. 1898—99 var R. därejämte extra lärare vid Tekniska högskolan och aug.—november 1899 t. f. byråingenjör vid Väg- och Vattenbyggnadsstyrelsen.

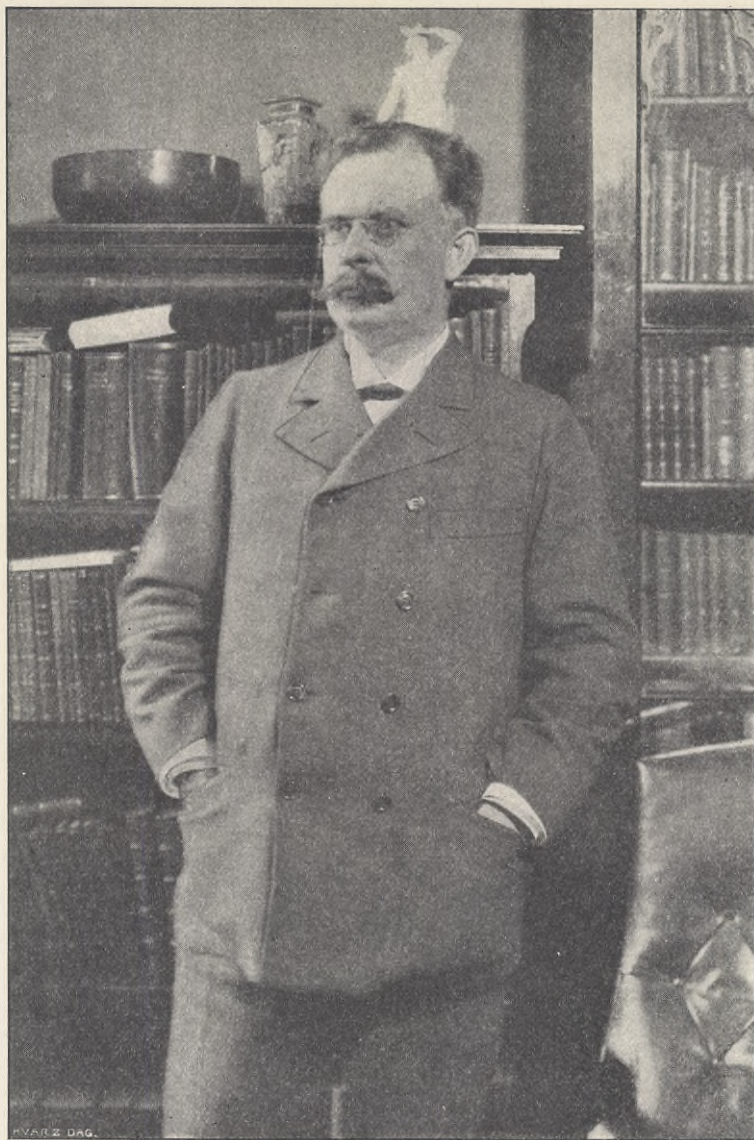

Foto. HVAR 8 DAG.

Klitché: Bengt Ståfersparre.

INGENJÖR GUSTAF RICHERT.

Ingenjör Richerts konsultativa verkamhet har företrädesvis omfattat: *Vattenledningar, vattenaflopp, vattenkraftanläggningar, sjöregleringar och kanalbyggnader* till ett antal af omkring 150 stycken — ett i sanning praktigt arbete! Särskildt bör nämnas att ingenjör R. nyligen vid en täflan i S:t Petersburg belönades med *det enda pris* som utdelades. Äfven till *slakthusfrågans* i Göteborg utredning har R:s erfarenhet bidragit.

Föredrag, afhandlingar och reseberättelser som R. hållit och utgifvit äro så till antal som innehåll betydande.

Af hvad här ofvan nämnts inses, huru ingripande ingenjör Richerts verksamhet varit för de svenska vattenförhållandena. Särdeles glädjande är ock att man synes önska begagna R:s erfarenhet och skicklighet till fromma för undervisningen i facket, i det lärarrådet vid Tekniska Högskolan i dagarne uppsatt honom i första förslagsrummet till professuren i väg- och vattenbyggnadskonst.

VERNER ÅKERMAN †.

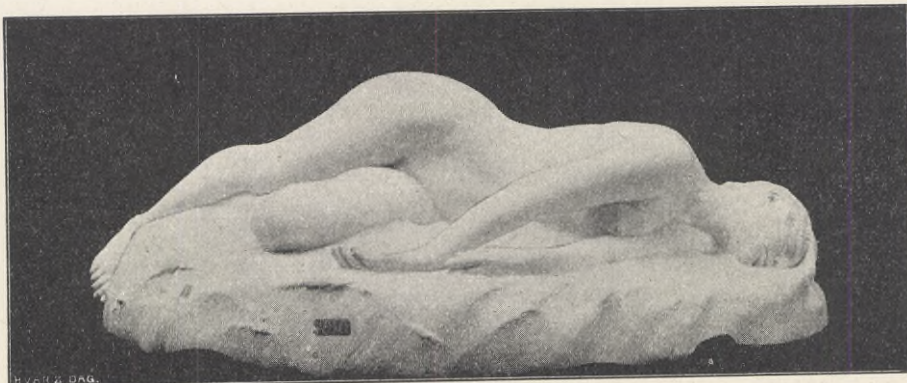

VERNER ÅKERMAN VID SITT ARBETE.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm—Gbg.

Den 5 Februari afled af hjärtförlamning den framstående bildhuggaren *Verner Åkerman*. Född i Göteborg 1854, började den med rika anlag utrustade ynglingen sina första konststudier vid akademien i Stockholm. Framstegen tillförde honom ett femårs statsstipendium hvilket gaf honom tillfälle fortsätta studierna i utlandet. För sin

statyett »Vårfrost» erhöll Å. vid världsutställningen i Paris 1889 tredje medaljen, och »Strandfynd», hvilken afbildas här nedan, vann guldmedalj i Berlin. I Rom och senare hemma har han utfört en hel del skulpturer, ägnade att bevara minnet af Verner Åkerman som en begåfvad konstnär.

»STRANDFYND»: Marmorbildstod af Verner Åkerman, belönad med guldmedalj i Berlin.

Kliché: Bengt Silfversparre.

EN SEXÅRIG PIANIST.

Den sexårige spanske pianisten Pepito Arriola, som vi här presentera, är för närvarande föremål för lifligt intresse i Berlins och Leipzigs musikkretsar, isynnerhet sedan kajsaren och kajsarinnan, som hört honom på en konsert, flera gånger inbjudit honom till hofvet att spela för hofsällskapet och tillsammans med kajsarparets enda dotter, prinsessan Viktoria Louise.

Den lille Arriola står öfver de musikaliska underbarn, som allt som oftast dyka upp, i det att han utmärker sig genom en synnerligen utvecklad intelligens i uppfattningen och en utpräglad individualitet i föredraget.

Arriolas mor är en framstående pianist, och hon brukade lugna pojken då han var orolig genom att taga honom i knäet framför pianot och spela för honom. En dag, då den lille var blott tre år och var lämnad ensam i rummet i sin barnstol vid pianot, hörde den i det bredvid liggande köket sysselsatta modern rena ackord anslås på pianot. Undrande hvem som kommit in i rummet, ilade hon till och såg — treåringen handtera tangenterna. Från den dagen öfvade hon flitigt med pyn till dess hon snart fann att hans märkliga talang behöfde mästare till lärare. Hon lyckades tilldraga det lilla geniet drottningen-regentinnans uppmärksamhet och denna betalade Arriolas undervisning till dess den bekante dirigenten för Berlins filharmoniska orkester, Arthur Nikisch, på orkesterns konsertresa i fjor i Madrid fick höra Arriola spela samt förmådde modern att flytta öfver till Leipzig och öfverlämna sonens undervisning åt honom.

Sedan snart ett år befinner sig Arriola också i Leipzig och har gjort sådana framsteg, att Nikisch snart tror sig kunna låta honom uppträda på den filharmoniska orkesterns konsert i Berlin, världens

Efter fotograf.

Den sexårige pianisten PEPITO ARRIOLA.

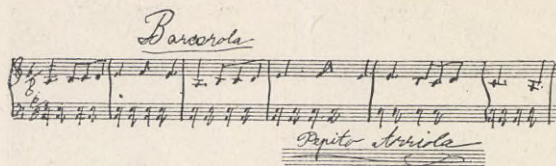
kanske konstnärligt förnämsta instrumentalkonserter. Pepito öfvar sig också gärna i komposition och strör

Efter fotograf.

FRÅN BERLIN: Kö vid de nya »Ungdomskonserterna» i Berlin. (Se följande sida).

omkring till vänner och gynnare prof härpå. Här början till en af honom komponerad barcarole:

DEN SACHSISKA ÄKTENSKAPSTRAGEDIEN.

Åfven fotograf.

PRINS FREDRIK KRISTIAN AF SACHSEN.

Prinsessan Louises son, hvilken sjukdom förmått den olyckliga modern att bryta med Giron.

Giron, i hvars sällskap hon flydde från make, barn och folk, och att för öfrigt underkasta sig alla vilkor, som för ett återseende af barnen, för så vida ett sådant öfverhufvud medges, kunna föreskrivas.

KONST ÅT BARNEN.

(Till bilden å föregående sida).

I Tyskland vinner stråfvandet att bereda äfven ungdomen ädel, själfbildande konstnjutning allt mera understöd. Man vill börja göra barnens sinnen för konsten öppna redan i skolan och har för det ändamålet börjat införa goda konstbildningsmedel i flera skolor, framförallt i form af en konstnärlig utstyrelse af skolrummen med goda reproduktioner af stora mästares målningar. Sådana reproduktioner utföras, för att gifva fart åt det mindre bemedlade folkets konstbildning, till mycket billiga priser, 25 å 50

öre pr styck, af ett par stora förlagsfirmor, exempelvis Seemann i Leipzig. Vidare har man särskildt i Berlin låtit folkskolbarnen bevista speciellt för dem anordnade teaterföreställningar, hvarvid klassiska tyska dramatiska verk uppförts. Därmed gjordes början i fjor, och resultatet blef så godt, att dessa skolföreställningar fortsatts i år i större skala. Därtill har i år ett tredje konstområde, musikens, indragits i detta arbete att gifva barnen tillfälle göra bekantskap med förädlade konst. Det är en ung musikkdirektör, Max Batthe, som tagit initiativet hertill. Sedan säsongens början föranstaltar han med korta mellanrum »ungdomskonserter» till ytterst billiga priser och med särskilda förmåner för folkskolbarnen. Programmet för dessa konserter väljes med största omsorg och så, att musiken faller inom barnens fattningskrets. Såväl instrumental- som vokalmusik utföres. Vår bild visar, huru stark tillströmningen till dessa konserter är.

FINSK SÅNG.

Foto. HVAR 8 DAG.

Kliché: Benyt Sjöförsparre.

Grefvinnan AINA MANNERHEIM.

Grefvinnan Aina Mannerheim från Helsingfors har i Stockholm gifvit en konsert till förmån för den af henne stiftade fonden för finska folkbildningen. I besittning af en vacker mezzosopran, som grefvinnan Mannerheim före sitt 1896 ingånga äktenskap med Nordiska bankens direktör utbildat i Paris, tolkade den begåfvade sångerskan på ett ovanligt dramatiskt sätt skilda kompositioner.

A. G. LAGERGREN,
fabrikör i Stockholm, stadsfullmäktig därstädes under 40 år och arbetsretal.

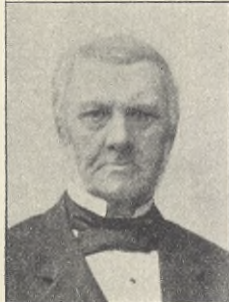
AUGUST SEIPPEL,
grosshandlare i Stockholm, fyllde den 13 febr. 80 år.

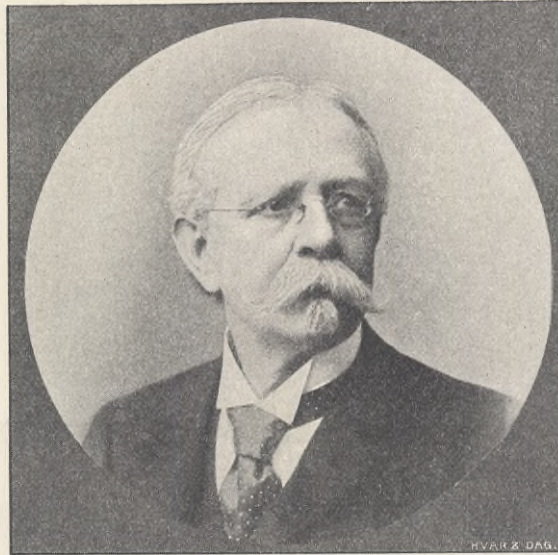
WILHELM JOHNSON,
grosshandlare i Stockholm, fyllde den 8 febr. 70 år.

C. O. C. J. NORDENFALK,
led af riksd. I:sta kammare, f. d. landshöfding, fyllde den 15 febr. 70 år.

N. P. NILSSON,
f. d. rektor vid Allm. läroverket i Landskrona. fl. jubeldoktor, ingick den 20 febr. i sitt 85:te år.

ERNST SCHOUG.

I änsveterinären i Malmöhus län *Ernst Schoug* fyller den 2 mars 65 år. S. kan blicka tillbaka på en mer än 42-årig veterinärbana och är han den äldste tjänstgörande veterinären i vårt land, och ingen af nu lefvande svenska veterinärer torde såsom han ha verkat för veterinärväsendets utveckling och höjandet af veterinärernas sociala ställning. Sålunda har han bl. a. ihågkommit Svenska veterinärföreningens understödsfond med en större donation och är en af stiftarne af Skånska veterinärförbundet. Såsom mera enastående bör framhållas att han är den ene af Svenska veterinärföreningens bägge hedersledamöter. Slutligen må erinras om, att S. äfven verkat i ideel riktning genom ett energiskt arbete för djurskydds-saken.

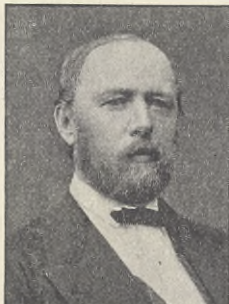
ALBERT SAHLGREN,
kyrkoherde i Skagerhults församling, fyllde den 25 febr. 50 år.

GUSTAF HÖGSTEDT,
kyrkoherde i Farhults församling, fyllde den 5 febr. 55 år.

REINHOLD RÖNSTRÖM,
kamrerare vid Statens järnvägars V distrikt, fyller den 7 mars 50 år.

U. B. SWEDERUS,
grosshandl. re. i Stockholm, fyllde 75 år den 16 febr.

M. E. KLÅNGSTEDT,
e. o. h. predikant, kyrkoherde i Haga församling, Göteborg, fyllde 60 år den 18 febr.

ISAK JOHANSSON,
kyrkoherde i Juckasjärvi, fyllde 50 år den 25 jan.

K. A. ANDERSSON,
kyrkoherde i Weinge och Tjärby församlingar, fyllde 50 år den 18 febr.

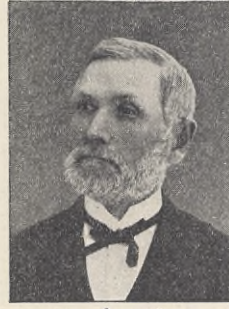
PORTRÄTTGALLERI

† JOHANNES SVAHN,
f. d. fabriksidkare och verkst. dir.
i Wexi — Alvs sta jä nväg, afled
den 31 jan. Född 1826.

† C. M. LUNDBERG,
fabriksidkare i Borås, afled den
11 febr., 81 år gammal.

N. G. ÅSTRÖM,
f. d. postmästare, afled å sin egen
dom Bo, vid Mönsterås, den 6 febr.,
80 år gammal.

† C. V. KLINT,
f. d. läderhållare, Stockholm,
afled den 12 febr., 80 år gammal.

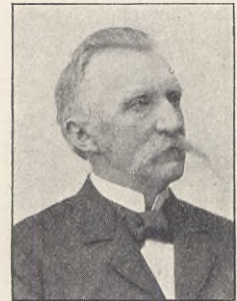

† A. FRÖLING,
innehafvare af A. Frölings egen-
domsgentur, Norrköping, afled
nyligen, 75 år gammal.

EMIL HAMMARLUND.

Den 20 februari fyllde redaktören, utgifvaren af
Svensk lärartidning, *Emil Hammarlund*, 50 år.
Bemärkt i riksdagen och i Stockholms kommunala
värld, är H. dock högst värderad för sitt energiska och
framgångsrika arbete i folkskoleväsendets tjänst. Svensk
lärartidning, redigerad af H., intager en ledande ställning
i folkskolefrågor, och den förening han på sin tid för-
ordade att bilda, och hvilken ock kom till stånd: "Sveriges all-
männa folkskolelärareförening", är nu en stark position
för hvilken landets lärarekår står i stor förbindelse till
dess upphofsman.

† C. V. WALDENSTRÖM,
f. d. trafikchef, afled den 13 febr.
i Stockholm, i en ålder af 70 år.

† HJALMAR von KÖHLER,
f. d. kapten och kompanichef vid
Södermanlands regem nte, afled
nyligen i Nyköping. Född 1830.

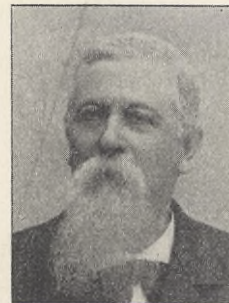
† P. R. STRANDBERG,
f. d. konsisleretare e. t. utgifvaren
af Post & Inr. Tids., afled i Stock-
holm den 19 febr. Född 1831.

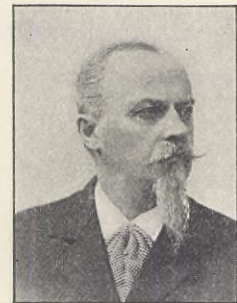
† A. L. RYDBERG,
massinist, afled nyligen i Stock-
holm, 68 år gammal. R. var
mycket känd inom sitt fack.

† S. M. NYLANDER,
f. d. stationsinspektör i Kristine-
hamn, afled den 11 febr. 68 år
gammal.

† A. G. WENNERMARK,
apotekare sedan 1880 i Skövde, af-
led den 13 febr. Född 1834.

† G. O. BREDEBERG,
kammerare i Stockholm, afled den
11 febr., 64 år gammal.

HOTELLBRAND.

Natten till den 14 febr. nedbrann Stadshotellet i Oskarshamn. Elden torde ha uppkommit genom att en brasa i ett resanderum lämnats utan tillsyn. Flera af de resande och af personalen hunno endast halfklädda rädda sig. Större delen af lösegendomen var försäkrad, liksom äfven huset, som var af trä.

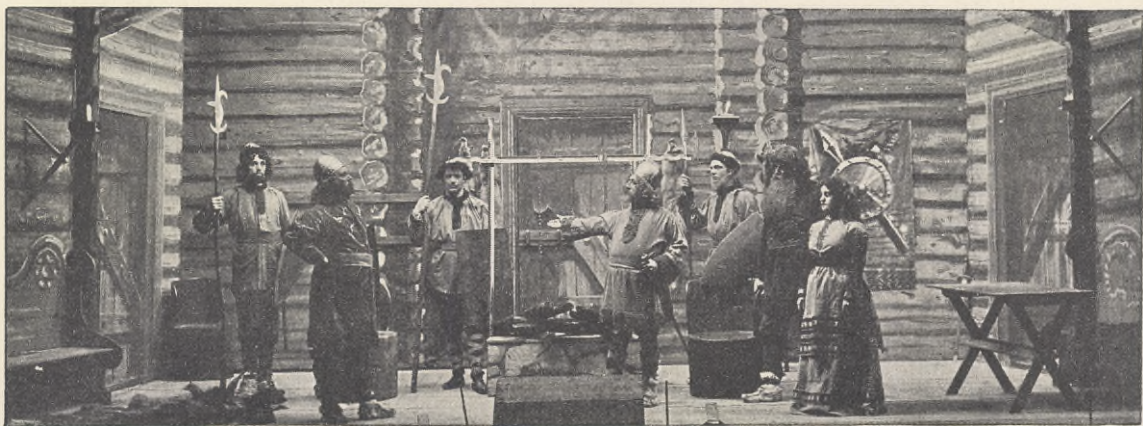

Amatörfoto.

STADSHOTELLET I OSKARSHAMN EFTER BRANDEN.

Foto. Carl Larsson, Gefle.

BILDER FRÅN TEATERVÄRLDEN.

GEFLE TEATER FIRADE NYLIGEN 25-ÅRSJUBILEUM, därvid ett amatörsällskap på ett förträffligt sätt framförde bl. a. Björnstjerne-Björnsons »Mellan drabningarna».

Vasateatern gaf den 21 febr. för första gången »Musketörerna i klostret», operett i tre akter af Paul Terrier och J. Rével med musik af L. Varney.

Intrycket af hela föreställningen var bekantskapen med en god fransk farsoperett, i hvilken i synnerhet andra akten verkade genom mycken drastisk komik, under det att de bägge ytterakterna gjorde sig mindre gällande.

Musketörerna representerades af hrr Svensson och Schücker.

De båda föremålen för musketörernas ömma känslor: fröken Berentz och fru Nyländer — de unga klosterpensionärerna — voro täcka och intagande. Den förra tog sig genom sin onoslighet och ett käckt uppträdande många applåder. Fröken Grönberg var förträfflig som Margot.

Operetten hade stor framgång och gick flytande under hr Tropps ledning.

Foto. HVAR 8 DAG.

SCEN UR »MUSKETÖRERNA I KLOSTRET».

Kliché: Benat Sjöforsparne.